

bulletin nr.18

stichting
"familie
van Giffen"

Voorwoord.

“ Het ei is weer gelegd “, met andere woorden : het familie-bulletin is weer samengesteld en gedrukt. Als je zoals ik, in de buurt van Barneveld (poultry valley) woont, denk je wat vaker in eieren !

In dit bulletin een artikel van de hand van Nine Doorneweerd – van Giffen uit Seattle, U.S.A., wij houden ons aanbevolen voor meer van dit soort levenslopen.

Verder een artikel over Ruud van Giffen en over zijn echtgenote Jacky in Limoux, Frankrijk. Wij mochten een midweek in Limoux logeren, tot wederzijds genoegen. Nu is het niet mijn gewoonte, om voor ieder interview bij de mensen te logeren, maar dit was toch wel erg leuk en heel bijzonder.

Natuurlijk weer een foto in de fotohoek, waarvan we iets meer willen weten, dan alleen de namen van personen.

Verder een strijdvaardig verhaal “ werk in uitvoering “ over een werkende van Giffen, die ook met de voornaam Hans is begiftigd. Nog iets over het familieboek en we besluiten met diverse familiaria.

Ik wens u veel plezier met Bulletin nr.18.

Garderen, 5 april 2008

Hein van Giffen.

Nine Doorneweerd-van Giffen (86)

Regelmatig vraagt de redactie aan een familielid om iets te vertellen over de eigen levensgeschiedenis. Dit keer laten we opnieuw een ver familielid aan het woord en wel Nine van Giffen, die is geboren en getogen in Amerika.

Ik vertel mijn vrienden wel eens dat ik Amerikaan ben omdat mijn vader Hendrik Heggens van Giffen niet van rijst hield. Het geval wilde dat zowel zijn broers als zijn zuster na hun studie naar Nederlands-Indië vertrokken om daar hun geluk te beproeven. Omdat mijn vader echter een hekel aan rijst had besloot hij om hun voorbeeld niet te volgen, maar naar Amerika te gaan. Ik vertelde me ooit dat hij tijdens zijn studie voor mijnbouwkundig ingenieur voor zijn praktijkjaar naar het Roergebied werd gestuurd. Daar schrok hij dusdanig van de levensomstandigheden van de kompels dat hij direct besloot om terug te keren. Zijn zus Anna, die voor apotheker studeerde, bracht in die tijd haar beste vriendin Jacoba Senf mee naar huis en mijn vader viel op slag voor haar. Kort daarna (omstreeks 1911) vertrok hij naar Amerika, waar hij terecht kwam op een boerderij in het plaatsje Grundy County in de staat Iowa, waar de grond tot de vruchtbaarste ter wereld behoort. Na een jaar op deze boerderij te hebben gewerkt liet hij mijn moeder overkomen, nadat hij zich schriftelijk met haar had verloofd. Ze trouwden in 1912. Na nog een jaar op de boerderij besloot hij dat hij boer wilde worden.

Bij een projectontwikkelaar kocht hij ongezien een perceel van 640 hectare grond in Noord Minnesota. Hij was zo groen als het gras rondom zijn geboorteplaats Purmerend en hij wist niet beter of boerenland was boerenland. Hij werd echter het slachtoffer van één van de grootste grondverkoopshandalen die ooit in Amerika hebben

plaatsgevonden, want zijn nieuwe bezit bleek te bestaan uit waardeloze zandgrond. Te koppig om zijn fout toe te geven besloot hij om te gaan pionieren en vanuit het niets een boerderij op te bouwen. Het was in de jaren twintig en dertig een keihard bestaan met een karige opbrengst voor zijn groeiende gezin. De Tweede Wereldoorlog bezorgde ons uiteindelijk de gelegenheid om te ontsnappen aan dit schrale bestaan.

Mijn broer David ging bij het leger en vertrok voor zijn opleiding in Fort Lewis naar de staat Wahington. Hij werd al snel gevolgd door mijn zusters, die er één voor één werk vonden in de oorlogsindustrie in Seattle. Ikzelf bleef in Minnesota en trouwde daar met Cornelius Doorneweerd, een hardwerkende boer in midden Minnesota, vlakbij Minneapolis. Daar zijn onze vier kinderen Delores, Dennis, Carol en Colleen geboren. We hebben het daar goed gehad totdat mijn man een bedrijfsongeval kreeg en zijn voet verminkte, waardoor hij uiteindelijk zijn boerenbestaan moest opgeven. Na de verkoop van de boerderij verhuisden we naar het dorp Annadale en toen ons jongste kind eenmaal naar school ging ben ik naar de universiteit gegaan om Engels te studeren, waarvoor ik een lesbevoegdheid kreeg. Dat is één van de beste dingen geweest, die me in mijn leven zijn overkomen, want ik vond het heerlijk om Engelse les te geven op High School en op College. Nadat mijn man met 62 jaar met pensioen ging zijn ook wij tenslotte verhuisd naar Seattle. Vijf jaar later overleed hij daar in zijn slaap aan een hartaanval. Enerzijds bijzonder zwaar voor mij, maar anderzijds een zegen voor hem om zo heen te mogen gaan.

.Onze zoon Dennis (65) werd arts en na zijn huwelijk met Fay Dahlsten kregen zij twee kinderen, te weten: David die werkt als financieel planner en Susan, die na haar huwelijk in Londen leeft en binnenkort met man en drie zoons naar Florida zal terugkeren. Dennis is inmiddels gepensioneerd en woont nu in Florida.

Ons nageslacht is inmiddels over heel Amerika verspreid geraakt: Onze oudste dochter Delores (66) ging in de verpleging, waar zij nog steeds in werkt. Zij huwde Floyd Ingersoll, een verzekeringsagent, en zij kregen vier kinderen: Roxann, die medisch onderzoek doet aan de Johns Hopkins Medical School in Baltimore (Maryland), dan Allen die in Minneapolis gespecialiseerd is in de aanmaak van protheses;

vervolgens Renee die werkt als leidinggevende in de voedingsindustrie in Minnesota en tenslotte Grant, die werkt voor een computerbedrijf in Rawliegh in North Carolina.

Dochter Carol (53) werd kunstenaar. Zij studeerde een jaar aan de kunstacademie van Minnesota en trad na haar verhuizing naar Seattle in het huwelijk met George Pachal.

Zij kregen vier zoons. George is landschapsarchitect en daarnaast parttime bibliothecaris. Ook Carol is bibliothecaresse en zij werkt voor Issaquah School.

Onze jongste dochter Colleen ontwikkelde zich in de medisch-technische sector, waarin zij nu alweer 27 jaar werkt in Minneapolis. Zij huwde de bankier Jeff Burgland.

-4-

V.l.n.r. mijn kinderen Colleen, Dennis, mijzelf, Carol en Delores

Door de grote afstanden krijg ik mijn vier kinderen, tien kleinkinderen en dertien achterkleinkinderen niet zo vaak te zien, maar gelukkig woont dochter Carol op 20 kilometer afstand, zodat ik haar nog het vaakst zie, ook al heeft zij een bijzonder druk bezet leven.

Het leven is goed voor mij in het prachtige zorgcentrum in Seattle, op Mercer Island aan de oever van Lake Washington.

Ik voel me er betrokken bij het gemeenschapsleven in huis en ik geniet van de vele heerlijke vrienden, die in dezelfde levensfase verkeren als ik. Omdat autorijden in het drukke verkeer op mijn leeftijd bezwaarlijk is geworden zie ik mijn twee overgebleven zussen niet vaak meer.

Nine Doorneweerd – van Giffen

8 februari 2008

My story – by Nina Doorneweerd van Giffen

Sometimes I tell my friends I am an American because my father did not like rice. When his older brothers and sister graduated from the University they went to the Dutch East Indies to make there fortune. My father did not like rice, so he came to America. As I understand it, when he graduated as a mining engineer, he was sent to the Ruhr Valley for his practicum. He took one look at the way the miners had to live, turned on his heels and walked away. About that time his sister Anne, who was studying pharmacy brought her best friend, Jacoba Senf, home with her for the weekend. My father was smitten on the spot, but he soon left for America where he landed on a farm in Grundy County Iowa, probably the richest farm land in the world. He worked for a farmer for a year, and sent for my mother, whom he had courted for that year by mail. He continued to work for another year and decided he wanted to farm. He went to a land agent, bought whole section of land, 640 acres, in northern Minnesota. Green out of the city of Pumerend, he thought land was land, didn't know any difference. He became a victim of the biggest land scam in the history of the state. What he got was worthless logged over outwash plain sand. Not willing to admit he made a mistake, the pioneering spirit in

-5-

him kept him there where he tried to grub out a farm. It was hard work, with few rewards for his growing family. The war in Europe was finally the means of our escape, as my brother David joined the army, was sent to Fort Lewis in Washington state. One by one the rest of the family moved to that area, also, and found employment in the war industry. That is, all except me. I was married to Cornelius Doorneweerd, a hardworking farmer in central Minnesota near Minneapolis.

There, our four children were born and we had a good life, till my husband badly injured his foot, making farming difficult for him thereafter. After selling our farm we moved to the small town of Annadale. When our youngest child started school I went to University and earned my teaching degree in English. This was one of the best things that ever happened to me. I greatly enjoyed teaching High School then College English. After my husband retired, we too moved to the Seattle area. Five years later he died suddenly in his sleep from heart failure. Very hard on me, but what a wonderful way to go.

Our oldest daughter Delores, became a nurse-which she still practices. She married Floyd Ingersoll, an insurance broker. They raised four children: Roxann, in medical research at Johns Hopkins Medical School in Baltimore, Maryland; Allen, a prosthetist in Minneapolis; Renee, a manager in the food industry in Minnesota, and Grant who is with a computer company in Rawliegh, North Carolina. Our son Dennis became a doctor, now retired, in Florida. He and his wife Fay raised two children: David a financial planner and Susan, married and living in London, soon to move back to Florida with her husband and three little boys. But Carol, nearly twelve years younger, was an artist. She studied art for one year at the University of Minnesota, then moved to Seattle also, where she met, and married George Paschal and raised four boys. George is a landscapist and part time Librarian. Carol also is a part time Librarian and is employed by the by the Issaquah school system. Colleen, our youngest also entered

the medical field, becoming a Medical Technologist, for 27 years now in the Minneapolis area. She married Jeff Berglund, a banker in Minneapolis.

So you can see we are scattered all over. I don't get to see them very often, my four children, ten grandchildren and thirteen great grandchildren. Fortunately, Carol lives only thirteen miles from me and I do see her, but she too lives a very busy life.

For me, life is wonderful in this beautiful Retirement Community in Mercer Island on the shores of Lake Washington. I am very involved in the community life and have many wonderful friends in the same stage of life as I am. I see my two surviving sisters only occasionally now as driving our cars in heavy traffic is less than enjoyable at our age.

-0-0-0-0-

Bestuurswisseling:

In verband met drukke werkzaamheden en familie-omstandigheden heeft onze secretaresse Maaïke van Giffen te kennen gegeven te willen stoppen met het secretariaat.

Gelukkig hebben we Saskia van den Boogaard – van Giffen bereid gevonden haar plaats in te nemen.

Maaïke bedankt voor je inzet en Saskia, succes met je taak in de familie !

Klaas van Giffen.

Ruud van Giffen.

In het befaamde boekwerk " het geslacht van Giffen " op blz 75 komen we Ruud oftewel Rudolf van Giffen tegen.

Naast de informatie uit het boek, ben ik ook in het bezit gekomen van enkele andere bronnen met dank aan Jacky.

Zoals het artikel uit de Nieuwe Haagse Courant van 28 juli 1955 !
Daarin lezen het volgende:

" Ik teken al van mijn achtste jaar. Toen ik twaalf was, maakte ik bij ons thuis op de onderneming in Indië een wandschildering van theepluksters en marktgangsters. Het heeft mij altijd gegrepen, de hardwerkende landbouwers in het sawahlandschap van Indië, " vertelt de 28-jarige Rudy van Giffen (Kanaalweg 42).

De jonge planterszoon wilde op school niet erg mee en haalde zich dikwijls het ongenoegen van onderwijzers en leraren op de hals. Er was geen leerboek of er moest nodig een tekening of een "cartoon " in. Op een goede dag, in de klas waren juist nieuwe geschiedenisboeken uitgedeeld, werd Rudy gefascineerd door afbeeldingen van Griekse helden. Hij zocht een " geschikt plekje " in het leerboek uit en maakte een prachtige tekening.

De leraar, die gewaar werd, dat weer eens een boek tot schetsboek gepromoveerd was, stevende op hem af met de bedoeling Rudy eens behoorlijk onder handen te nemen. Bij het zien van de tekening werd hij echter stil en verdween zonder een woord te zeggen, mèt het boek. Later kwam men in een leraarsvergadering tot de conclusie, dat Rudy door moest gaan met tekenen in de illustratieve richting. Op de vergadertafel lagen liefst 58 betekende boeken.

In de 2e Wereldoorlog werd de onderneming, waar Rudy's vader planter was, door de Jappanners verwoest en de hele familie in gevangenschap weggevoerd. Zijn vader overleed bij de beruchte Burmaspoorweg en Rudy zelf bracht de oorlogsdagen door in het jongenskamp Goenoeng Haloe, aan de zuidkust van Java, omringd door oerwouden en ravijnen.

"Hier tekende ik iedere dag portretten voor nabestaanden van gevangenen of overleden familieleden. De Jap zag dit als een poging om het moreel van mijn medegevangenen te sterken. Als straf moest ik op de wand van het lokaal een tekening maken van Japanse militairen, die Nederlandse soldaten op de bajonet namen. Ik kreeg vier uur de tijd. Was ik niet klaar, dan zou ik worden doodgeschoten. Hoe ik er toe kwam weet ik niet, maar ik maakte een tekening van Jozef, Maria en het Kindeke Jezus. Toen ik de schildering bijna klaar had, kwamen de Jappen binnen. Ik dacht dat mijn laatste uur was geslagen. Het resultaat was echter verrassend. Ik kreeg al mijn tekenmateriaal terug en de Jappen haalden zelfs materiaal, wanneer ik het nodig had".

Na de oorlog moest Rudy de militaire dienst in. Hij kwam bij de dienst legercontacten als reportage-tekenaar.

Nu werkt hij in Nederland.

Eppo Doeve zei hem: " Ga door met illustreren en met je cartoons... teken, teken, en teken nogmaals.....jij komt er wel !"

Nadien heeft Rudy verscheidene boeken, tijdschriften en kranten geïllustreerd. Zijn favorieten zijn de Amerikaan Bill Mauldin, de Italiaan Rino Ferrari, Eppo Doeve en Hans Kresse.

En in het blad " Moesson ", het Indische maandblad van september 2005 stond een heel aardig artikel over Ruud onder de titel: "Rudy van Giffen, tekenaar van jongensdromen", van de hand van Koos Schulte.

Daarin lezen we o.a. het volgende:

Ruud: "Na de oorlog, in 1950, vertrokken veel Indische mensen naar Nederland. Ik kreeg de mogelijkheid om in Nederland verder te studeren. Ik ben toen met een studiebeurs naar Nederland gekomen en ik kwam op de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunst in Den Haag terecht. Daar leerde ik Eppo Doeve kennen. Eppo was eigenlijk een oom van mij, een neef van mijn moeder. Hij heeft mij geholpen als illustrator".

Maar je tekende al in Indië.....

" Ik zat vlak na de bevrijding in het leger. Daar zag iemand, dat ik veel tekende. Hij vroeg me wat ik zoal wilde doen na de oorlog. Ik vertelde dat de familie van mij verwachtte, dat ik eigenlijk in de voetsporen van mijn vader zou treden en theeplanter zou worden. Toen heeft die persoon achter mijn rug om tekeningen van mij opgestuurd naar Den Haag.

Ik werd reportage-tekenaar voor diverse militaire tijdschriften, zoals *De Wapenbroeders*. Dat was een tijdschrift dat ook voor het thuisfront in Nederland bestemd was. Ik zat bij de Leger Voorlichtingsdienst". Rudy tekende als kind al graag, het zat hem in het bloed: " tekenen zat in de familie. Mijn grootmoeder schilderde ook veel. Op school zat ik mijn eigen geschiedenisboeken opnieuw te illustreren. Ik las ook altijd veel: *Tarzan*, *Karl May* en de strips van Alex Raymond: *Flash Gordon* en *Jungle Jim*. Harold Foster's *Prins Valiant*. Met name Alex Raymond heeft mij beïnvloed."

De rest van dit artikel komt waarschijnlijk in het volgende Bulletin.

Ruud speelde trouwens in zijn legertijd in een band, hij speelde elektrische gitaar en later ook akoutische gitaar.

Zijn vrouw Jacky vertelde ons, dat zijn gewone gitaar altijd naast zijn tekentafel stond; als hij aan het schilderen was, moest de verf of de waterverf even drogen, dan pakte hij de gitaar en ging spelen, ondertussen blazend op het schilderstuk, zodat het sneller droogde. Het nuttige met het aangename verenigen, dus.

Nog een aardige over die gitaar: Ruud kende slechts een deel van de opera *La Traviata* en speelde die met veel overgave tot groot genoegen van zijn toehoorders. Als het deel afgelopen was, zei hij dan om te verdoezelen, dat hij de rest niet kon spelen:" Zo, nu is het wel weer genoeg geweest en dan gaan we nu maar weer eens wat anders spelen !" terwijl de aanwezigen zich juist hadden verheugd over het vervolg.

Ruud was een gangmaker op feesten en partijen en een graag geziene gast. Er was met hem altijd plezier, muziek, een mop of een kwinkslag.

Op mijn vraag aan Jacky of Ruud veel portretten van haar had getekend/geschilderd, was het antwoord: " slechts één keer heb ik model gestaan (of meer gelegen) voor een boek met de titel " het lijk in de keuken ".

HAvG

De fotohoek.

Op de foto uit Bulletin nr.17 hebben we één reactie gehad, nl. van Itty v.d.Glas – de Jongh uit Zetten. Ze schrijft:

Links boven en onder zijn mijn ouders: Eelkje van Giffen en John de Jongh. De dame en heer die naast Eelkje zitten zijn mij onbekend, naast deze onbekende heer zit Aaltje van Giffen (later getrouwd met Cor Nieuwmeijer). Het meisje naast haar is ook onbekend, naast deze dame zit Arend van Giffen. Op de onderste rij naast John de Jongh zit Jan van Giffen, naast hem (waarschijnlijk) tante Enno, later getrouwd met Oom David van Giffen, de man naast haar, die zo vrolijk in de lens kijkt.

De nieuwe foto is voor sommigen onder ons de trouwfoto van hun ouders. Wij willen graag van u weten wie er trouwden, wanneer, waar en waarom op deze manier.

Graag uw reacties naar Klaas van Giffen of Hein van Giffen, voor adressen zie het colofon.

Succes met de nieuwe opdracht.

HAvG.

Limoux, februari 2008.

Via Email met John van Giffen in Australië, kwamen we in contact met Jacky van Giffen in Limoux, Frankrijk. Ik wilde graag wat meer informatie over haar overleden echtgenoot, Ruud of Rudy van Giffen; ik wilde ook wat meer over zijn jeugd weten in voormalig Ned. Indië en van het één kwam het ander: we werden uitgenodigd om in Limoux te komen logeren (volgens mijn echtgenote heb ik me laten uitnodigen) en dat hebben we gedaan van 25 febr. tot 29 febr. j.l.

Eerst met de auto naar Brussel-Charleroi, vandaar met Ryanair naar Carcassonne gevlogen. En dan sta je op je bagage te wachten en staat er opeens een dame naast je, die zegt: " En jullie moeten Hein en Driesje zijn". Dat was onze kennismaking met Jacky. We kenden elkaar niet en vanaf het eerste contact klikte het van beide kanten, heel bijzonder. Toen we aankwamen, regende het en in Zuid-Frankrijk waren ze daar heel blij mee: het was al een hele tijd gort droog. Met de auto naar Limoux gereden en de eerste nacht in een hotelletje geslapen. Dat is ook wat als je gaat slapen: zitten er geen gordijnen voor het raam. Ik heb maar een deken gepakt en die over het half geopende raam gehangen en toen ramen dicht. Wist ik veel dat het daar de gewoonte is om de luiken dicht te doen ! Vanaf dag 2 t.m. dag 5 in Jacky's huis heerlijk geslapen, geen verkeerslawaaï daar boven op de berg.

Ze woont erg mooi op de berg met uitzicht op Limoux , overal wijngaarden op de hellingen, de amandelbomen begonnen net te bloeien en de rozemarijn stond in volle bloei (en geur).

Als er nog familieleden zijn die een heel mooi huis zoeken in Zuid-Frankrijk: het is te koop ! Kijk maar op www.marktplaats.nl. Prachtige tuin, 2000 m² , geheel aangelegd door Jacky, want Ruud deed niets anders dan tekenen en schilderen. Het huis ademt de sfeer van Ruud met prachtige schilderijen en tekeningen aan de muur.

Limoux heeft trouwens een bewogen geschiedenis. Rond de twaalfde eeuw huisden hier de Katharen, aanhangers van een leer die afweek van die van de Rooms-katholieke kerk. Rome vond het nodig een kruistocht tegen hen te prediken om zowel de Katharen, het woord " ketter " is hiervan afgeleid, als hun cultuur weg te vagen.

Het Katharen-gebied was een vrij groot gebied, dat al dicht bij de Pyreneeën begon. De kruisridders hebben hier verschrikkelijk huis gehouden. De Katharen preekten een zuivere leer, dus in die tijd ook al misstanden in de RK kerk. Sommigen zien de Katharen als de voorlopers van de Hugenoten in Frankrijk.

Vanaf dinsdag heerlijk weer, drie dagen buiten in het zonnetje uit de wind gegeten en dat in februari ! Lekker gewandeld met Puk, de hond. Puk's moeder was een wilde hond, die in de buurt een nest pups in een hol had, het nest werd gevonden door mensen en de pups werden uitgedeeld aan wie maar een hond wilde. Ze heeft het lijf en de vacht van een herdershond, alleen haar kop is iets smaller uitgevallen: een heerlijke hond, goed waaks en we werden al heel snel goeie vriendjes.

Dinsdag Limoux bewonderd , de stad was helemaal in de ban van het carnaval, wat hier van eind december tot 22 maart gevierd wordt, 's middags het automaten-museum bezocht. In het museum poppen helemaal aangekleed in de originele carnavalskledij uit o.a. de middeleeuwen en alles bewoog op zachte muziek, heel knap en erg mooi; zeer de moeite waard.

's Avonds gegeten en veel gepraat over Ruud en over elkaar.

De volgende dag naar Carcassonne, naar de oude stad, le Cité, een middeleeuwse stad, geheel intact, ommuurd , met smalle straatje, kleine restaurants en winkels, het geheel staat op de lijst van het Werelderfgoed. 's Zomers kun je door de straten schuifelen of over de koppen lopen, nu was het heerlijk rustig en konden we alles in alle rust bekijken. Ook de "nieuwe" stad bekeken. 's Avonds in de Cité gegeten in een restaurantje, waar het vlees geroosterd werd in de open haard ! Ook kwamen daar op een gegeven moment zigeuners binnen om een muzikaal spektakel te laten horen, heel knap en melodieus.

Op dag vier zijn we naar Roses in Spanje geweest, koffie gedronken aan het strand en geroosterde sardines (met graten !) gegeten. Op tijd teruggereden naar Limoux en daar 's avonds in het Café Grande gegeten.

En de volgende dag helaas weer naar huis, maar eerst nog even het graf van Ruud bezocht, op een nieuwe begraafplaats. Alle graven waren uitgevoerd in grijze steen, een kleur waar Ruud niet van hield, en omdat Ruud bruin van huidskleur was, heeft Jacky een hele mooie bruine steen laten plaatsnemen. Vervolgens nog het plaatselijke tuincentrum bezocht en daarna naar het vliegveld. Hier afscheid genomen van Jacky, een heerlijk mens. Ons vliegtuig had wat vertraging en om 21.30 kwamen we aan in Charleroi, rotweer, regen en harde wind. Om half twee waren we thuis, moe, maar met een hart vol herinneringen.

Ik wil nog wel even vermelden, dat Jacky een soort winkeltje gecreëerd heeft in haar huis, waar alle spullen verkocht worden, die ze niet mee kan nemen naar haar nieuwe huis in Spanje. Daar hebben we dan ook onze keus gemaakt en diverse tekening- en schilderijen gekocht, zodat **wij** tenminste een echte "van Giffen" aan de muur hebben hangen. Ruud was een razend knappe artiest, we hebben prachtige schilderijen van hem gezien. Wij vinden het jammer, dat we pas drie jaar na zijn overlijden in Limoux waren en niet ervoor. Toch leeft Ruud voort in zijn Jacky. We praatten ook heel ontspannen over hem, net of hij er nog bij was en zo was het goed. Ik wil besluiten met een couplet van Rob de Nijs, die op Ruuds begrafenis werd afgespeeld:

Vandaag begraaf ik jou in mij,
Niet in de aarde, niet in de kist,
Niet bij de bomen, niet in de ochtendmist.
Daar ben je niet, jij bent veilig in mij.

Vanaf vandaag leef je in mij.

HAVG

Werk in uitvoering.

In deze rubriek wordt weer een lid van de familie van Giffen ten tonele gevoerd, die nog heel gewoon zijn boterham verdient in het "zweet zijns aanschijns". Deze keer is uw reizende reporter geweest bij Hans Johan van Giffen te Amersfoort, zoon van Klaas van Giffen (XI-18) en zijn gegevens vindt u in het familieboek op blz 134. Als u nog niet in het bezit van het familieboek bent, haast u, want op is op!

Hans doceert Taijiquan, hij geeft dus les in deze Chinese bewegingsleer. In ons plaatselijk nieuwsblad stond een aardig interview met hem door Arie Kampman en dit wil ik u niet onthouden.

Op de bovensverdieping van de school aan de Achterdorpstraat in Barneveld klinkt rustgevende Chinese muziek. Van Giffen zet, gehuld in zijn zwarte "wushu" vechtsportkleding, zijn spullen klaar voor de les die hij straks aan twaalf dames op leeftijd en later aan een gemengde groep gaat geven." Het is veel meer dan een uurtje bewegen. Tegenwoordig doen veel mensen aan taijiquan vanwege het gezondheidsaspect en het mediatieve karakter ervan.

Het is een krijgskunst, waarbij de vloeiende slow motion bewegingen direkt opvallen". In tegenstelling tot de zgn."externe" vechtstijlen als karate, pentjak silat, kickboksen en jiu-jitsu die gebruik maken van krachtige lichaamsbewegingen, legt taijiquan de nadruk op innerlijke concentratie, beheersing en ontspanning.

Volgens Hans is de oosterse bewegingsleer gezond voor lichaam en geest. "Het verbetert niet alleen je concentratie, maar het stimuleert ook de stroming van je "chi" door je lichaam, je levensenergie." Het klinkt voor sommigen misschien een beetje zweverig", zegt Hans.

"Laat ik een voorbeeld geven. Ik geef les aan een vrouw met bekkeninstabiliteit doordat ze meerdere kinderen heeft gehad. Ze kwam tweeënhalf jaar geleden binnen op krukken en gebruikte daarnaast een rolstoel. Dit jaar doet ze waarschijnlijk mee aan een taijiquanwedstrijd.

Een vrouw van boven de zestig met gewrichtsreuma vindt de ontspanning van de spieren heel prettig. Ze heeft veel minder klachten en beleeft plezier aan de lessen. De krijgskunst vindt ze ook leuk. De doorbloeding van je organen wordt ook stukken beter door de bewegingen”.

Via een gratis proefles deze maand (februari) kunnen geïnteresseerden kennis maken met de taijiquan. “ Jong en oud, met en zonder ervaring, iedereen kan meedoen. Ik geef les aan een zeer gemêleerde groep. Er zit bijvoorbeeld een dominee in, een therapeut, een liftmonteur, een boekverkoopster en iemand uit de verzorging.

Ik geef ook les in verzorgingshuizen, het lager onderwijs en het hoofdkantoor van Nike.

Tijdens de eerste les zeg ik altijd dat je moet lachen om je beperkingen. Je snapt de nieuwe bewegingen nog niet, waardoor je “moeilijk “ gaat kijken. In de loop van de tijd wordt het makkelijker.” Hans heeft 25 jaar ervaring in de “externe martial arts.” “ Ik deed altijd aan harde vechtsporten. Die heb ik allemaal laten vallen.

Een paar jaar voordat mijn vader overleed, bracht hij mij in contact met taijiquan. Ik lachte hem bijna uit om zijn zachte, rustige bewegingen. “ Dat is toch geen vechtsport “ zei ik. En dat heb ik bezuurd. Hij legde mij het spel “ pushing hands” uit, waarbij je je tegenstander uit evenwicht moet brengen. Ik werd door hem alle kanten op geduwd, ook al was ik sterker. Het gaat erom, dat je moet leren “ mee te geven”, net als water. Dat zoekt een natuurlijke weg en omzeilt ook ieder obstakel.”

De twaalf dames komen enigszins rumoerig binnen voor de les.

“ Ze doen allemaal vrijwilligerswerk. Als beloning daarvoor geef ik ze tegen een gereduceerd tarief les in aangepaste vorm: meditatie en massage,” zegt Hans. “ Nu kletsen ze nog honderd uit, maar wacht maar tot de les is begonnen. Dan worden ze vanzelf muisstil.”

Op de website van Hans, www.silk-road.nl, stonden nog meer wetenswaardigheden. Het artikel over gezondheid sprak mij wel aan.

Taijiquan - Gezondheid.

Op fysisch nivo heeft Taiji een weldadige invloed op de spieren, gewrichten, het zenuwstelsel, de bloedsomloop, de organen, de organen en het energiesysteem (Chi/Qi).

Door taiji te beoefenen wordt je levensenergie via je meridianen en organen je lichaam doorgestuurd en worden er blokkades en spanningen opgelost. Qi en bevordering van de qi-regulatie door het hele lichaam vormt ook de basis van de Traditionele Chinese Geneeskunst. De toepassing van Taijiquan geschiedt in China vooral in de preventieve sfeer en wordt vooral beoefend ter bevordering van een lang en gezond leven; of zoals ze het zelf uitdrukken, te komen tot een “ eeuwige jeugd “d.m.v. toevoegen van levenskwaliteit aan de jaren. Taijiquan is een combinatie van vele levensvoedende, gezondheidsbevorderende en levens-verlengende technieken, die al duizenden jaren worden gebruikt.

Taijiquan zal niet alleen een “algehele” lichaamstraining vormen, maar ook de energie in het lichaam cultiveren, het geestelijk bewustzijn en concentratievermogen vergroten en goede gewoonten ontwikkelen voor de juiste lichaamshouding. Het zelfbewustzijn zal groeien en het fysieke lichaam in de juiste houding laten tijdens de dagelijkse activiteiten; dat wordt bedoeld met “ Taijiquan 24 uur per dag beoefenen” en “ van Taijiquan een manier van leven maken”.

Hoe komt een mens tot deze beroepskeuze ?

Zoals in het bovenstaande artikel al stond had Hans van jongs af aan een grote interesse voor Chinese en Japanse vechtsporten. Dit gaat soms d.m.v. zwaarden en stokken. Toen hij dit voor de eerste keer deed, voelde het alsof hij dat zijn hele leven al had gedaan. Hij vermoedt, dat hij Japans bloed in de aderen heeft: zijn grootmoeder

zou een al dan niet vrijwillige relatie met een Japanner in het

Jappenkamp hebben gehad, waaruit zijn moeder werd geboren. Blijkbaar was dit een taboe, want duidelijk hierover is er nooit geweest, er werd niet over gepraat. En dankzij de invloed van zijn vader Klaas kwam van het één het ander.

Als u als familielid in de buurt van Amersfoort woont en gebruik wil maken van zijn diensten, zie de website.

Ook hebben we het er over gehad om eens een proefles op een familiedag te doen, is weer eens iets anders dan klootschieten !

HAvG

Bronvermelding:

Barneveldse Krant, uitg.BDU, zaterdag 2 februari 2008.

www.silk-road.n

In memoriam:

Diepbedroefd om de grote leegte die zij achterliet, maar dankbaar voor de Liefde en Zorg, waarmee zij ons heeft omringd, berichten wij u dat, toch nog onverwacht, uit ons midden is weggenomen mijn vrouw, onze moeder en oma

AnneMarie van Giffen- de Graaf

Batavia 27 maart 1941

Leiden, 4 januari 2008

Reitze van Giffen

Maaïke

Nicolien en Stéphane

Morgane

Anne en Patrick

Hazelaan 1, Wassenaar.

Over het Familieboek (2)

Tijdens de laatste familiedag werd het Van Giffen familieboek gepresenteerd door de schrijver Hans van Giffen. Hans heeft jarenlang heel veel tijd en energie gestoken in het verzamelen van de familiegegevens en het beschrijven van het familieverhaal en het resultaat mag er zijn! Het boek is niet alleen fraai opgemaakt en afgewerkt, maar het geeft een zo goed mogelijk geschreven verslag van de familiegeschiedenis. Dat Hans die geschiedenis zo compleet en gedetailleerd heeft kunnen beschrijven komt natuurlijk ook doordat we behoren tot een kleine en daardoor redelijk overzichtelijke familie. Kortom: het boek vormt een waardevol bezit voor ieder familielid met enig 'familiegevoel'. Het boek levert beslist een bijdrage aan het verstevigen van de familieband, want ik had na lezing het gevoel dat ik had kennis gemaakt met tal van familieleden, die mij tot op dat moment volkomen onbekend waren gebleven.

De Stichting Familie van Giffen heeft inhoudelijk geen enkele bemoeienis gehad met het boek, omdat het nu eenmaal tot stand is gekomen vanuit een particulier initiatief van Hans van Giffen. Toch heeft het bestuur van de Stichting besloten om een financiële bijdrage aan het boek te leveren om de aanschaf van het boek ook voor de kleinere beurs mogelijk te maken. Ook teneinde de verkoop van dit waardevolle familiedocument en de deelname aan de familiedag te stimuleren, waar het boek zou worden gepresenteerd. Na een gedachtenwisseling over de uitleg van de statuten van de Stichting heeft het bestuur uiteindelijk besloten om deze bijdrage te limiteren tot de eerste 100 verkochte boeken tijdens de voorintekenperiode. Het resultaat was boven verwachting, want uiteindelijk zijn er in de voorintekening en op de familiedag maar liefst 116 exemplaren verkocht!

Het boek is alsnog te bestellen door overmaking van € 75,= (dat is € 70,= voor het boek en € 5,= voor de verzendkosten) naar Postbank rekeningnummer 4504651 ten name van Uitgeverij Barjesteh van Waalwijk van Doorn & Co's in Gronsveld o.v.v. Familieboek Van Giffen.

Klaas van Giffen

Jubilarissenkalender fam. Van Giffen

periode van 1 juli tot 31 december 2008

Wij wensen de onderstaande familieleden van harte geluk met hun

(kroon)verjaardagen

92 jaar hopen te worden:

26 juli Ate van Giffen, Prof. van Vlotenweg 7, 2061 EB Bloemendaal
6 augustus Betsy Erickson-v.Giffen, 2912NE 178 th St, WA98155 Seattle USA

80 jaar hoopt te worden:

3 juli Hans de Kan, Oudelandstraat 20, 2691 CE 's-Gravenzande

65 jaar hopen te worden:

23 aug. Jet W. Sleswijk-v. Waning, Gr. Kerkstr. 238, 8911 EG Leeuwarden
27 september HijkeJan Muntinga, Leeacherstrasse 1, 8123 Ebmingen CH
2 oktober Ralph Lockridge. 9 Morning Dove, CA 92604 Irvine USA

Jubilarissenkalender fam. Van Giffen

periode van 1 juli tot 31 december 2008

Wij wensen de onderstaande familieleden van harte geluk met hun

(kroon)verjaardagen

92 jaar hopen te worden:

26 juli Ate van Giffen, Prof. van Vlotenweg 7, 2061 EB Bloemendaal
6 augustus Betsy Erickson-v.Giffen, 2912NE 178 th St, WA98155 Seattle USA

80 jaar hoopt te worden:

3 juli Hans de Kan, Oudelandstraat 20, 2691 CE 's-Gravenzande

65 jaar hopen te worden:

23 aug. Jet W. Sleswijk-v. Waning, Gr. Kerkstr. 238, 8911 EG Leeuwarden
27 september HijkeJan Muntinga, Leeacherstrasse 1, 8123 Ebmingen CH
2 oktober Ralph Lockridge. 9 Morning Dove, CA 92604 Irvine USA
8 december Merkje v. Giffen. Poelbuurt 13, 9865 VK Opende

Colofon:

Bestuursleden:

Voorzitter: Klaas van Giffen, Julianalaan 47,
2051 JL Overveen, tel.023 5271651
email: klaasvangiffen@wanadoo.nl

Secretariaat: Saskia van den Boogaard – van Giffen
Claes Heynenoenlaan 25
1241 BL Kortenhoef, tel.035 6564422
email: sbg@freemail.nl

Redakteur: Hein van Giffen, Hogesteeg 43,
3886 MA Garderen, tel.0577 462090
email: havangiffen@hotmail.com

Penningm.: Kees van den Berg, Deylerweg 56,
2241 AH Wassenaar, tel.070 5113251
email: cjhvandenbergh@hetnet.nl

Lid: Arend van Giffen, Kieft 8
1834 ED St.Pancras, tel.072 5153517

Gironummer:8286076 t.n.v.Stichting fam.van Giffen,
Deylerweg 56, 2241 AH Wassenaar.